

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 10 липня 2014 року № 28 (555)

УГВР – ЯК ІДЕЯ ТА ЧИН НЕСКОРЕНОЇ УКРАЇНИ

Сімдесят років тому постала Українська Головна Визвольна Рада – підпільний парламент воюючої України, на базі якого був створений уряд. Перший Великий Збір УГВР тривав п'ять днів – з п'ятого до 15 липня 1944 року в селі Сприня на Самбірщині. В його роботі взяли участь 30 делегатів, які репрезентували всю Україну, а також сили спротиву окупаційним режимам.

Збір УГВР ухвалив доленосні рішення, створивши керівні органи підпільної Української держави, які репрезентували її перед світом. Президентом УГВР став колишній член Центральної Ради, полтавець Кирило Осьмак, Генеральним секретарем – прем'єром обрано Головнокомандувача Української Повстанської Армії Романа Шухевича.

Після дебатів делегати затвердили прообраз Конституції УГВР, програму парламенту та присягу вояка УПА.

За словами Романа Шухевича, «з моменту створення УГВР Українська Повстанська Армія підпорядковується лише УГВР і визнає її за єдине своє керівництво». «Коли розвалиться Радянський Союз, незалежність України слід проголосити від імені УГВР», – вважав Головнокомандувач УПА. Після його загибелі 1950 року повноваження Генерального секретаря УГВР виконував Василь Кук.

Люди, які зуміли об'єднати всі українські сили під стягом УГВР, були державниками, для яких найвищою цінністю було добро української нації та її держави. Велику ідею вони втілили в УГВР – як чин нескореної України.

З нагоди 70-ліття УГВР на Львівщині відбудуться урочистості, в яких візьме участь Конгрес Українських Націоналістів.

Так, 13 липня у Самбірському районі проведуть низку заходів.

Печатка Президії УГВР, виготовлена підпільним художником УПА Нілом Хасевичем

У Самборі – церемонія покладання квітів до пам'ятника Степанові Бандері, героям «Небесної сотні» та до меморіалу Степанові Стебельському. Далі в села Чуква розпочнеться огляд експозиції в Музеї національно-визвольних змагань.

У селах Блажів і Воля Блажівська буде спільна молитва за загиблими борцями за волю України на могилі вояків УПА. Після чого в селі Звір пройде поминальна панахида за загиблими борцями за волю України на могилі вояків УПА.

Завершаться урочистості низкою подій у спортивно-туристичному комплексі «Прикарпаття» ім. Кирила Осьмака в с.Сприня.

НА ПУЛЬСІ

ВІДКРИТИЙ УРОК ІСТОРІЇ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ВЛАДИ

Першого липня 2014 року представники Конгресу Українських Націоналістів у складі Голови Київської Міської Організації КУНу Юрія Шепетюка, Голови Спілки офіцерів України, заступника Голови КУНу, капітана 1 рангу Євгена Лупакова, голови Кримської організації КУНу Василя Овчарука, Голови Шевченківської районної організації КУНу Ігоря Швеця разом із побратимами з націоналістичних та демократичних громадських організацій міста Києва та українських політичних партій взяли участь в акції «відкритий урок історії для української влади» біля Адміністрації Президента України.

27 червня виповнилося 305 років від завершення Полтавської битви. 29 червня виповнилося 355 років Конотопській битві. 30 червня – 73-я річниця відновлення Української державності у Львові, 28 червня – День Конституції України. Що і як пов'язує ці дати із сьогоднішнім днем? Саме про це було сказано під час акції.

Учасники заходу вимагали від вищого керівництва України не повторювати трагічних історичних помилок наших попередників, а завершити визволення України, яке розпочалося із виграної на Майдані битви.

Було оголошено наступні вимоги:

– не вести жодних переговорів із тими, хто із зброєю в руках прийшов на нашу багатостраждальну землю і вбиває та катує громадян України, руйнує наші міста, нищить нашу економіку, сіє страх та розбрат;

– негайно ввести на території всієї України воєнний стан (підстави для цього більш ніж достатні), щоби протидіяти окупації України, закиданню на нашу територію диверсантів, здійсненню терористичних актів та уникнути загрози вторгнення від скупчених на кордоні російських військ;

– негайно перевести всю життєдіяльність держави (політичну, економічну, промислову, енергетичну, інформаційну, фінансову, навчальну) в стан оборони!

Прес-служба КУН

ІНТЕРВ'Ю З ПОЛІТИКОМ

«ХТО ВИЗВОЛИТЬСЯ САМ, ТОЙ БУДЕ ВІЛЬНИЙ»

Наша розмова з Головою Конгресу Українських Націоналістів Степаном БРАЦЮНЕМ відбулася напередодні знакового для всіх українців ювілею – 70-ліття створення Української Головної Визвольної Ради. Непересічна подія в історії України не тільки не втратила своєї ваги сьогодні, а навпаки – в умовах російської інтервенції спонукає нас згадати мудрість «прадідів великих».

– В екстремальній ситуації українці зуміли створити підпільний парламент воюючої України, який репрезентував її у вільному світі, а також уряд, який очолив Головнокомандувач УПА генерал-хорунжий Роман Шухевич. Які, на Вашу думку, фактори сприяли скликанню Першого Великого Збору УГВР?

– Гадаю, головний фактор – це високе почуття відповідальності за долю українського народу. Він спонукав політиків відкинути суперечки, забути чвари і об'єднатися. Останнє слово – ключове. Воно однаково актуальне – і сьогодні, і сімдесят років тому, коли українські політики створили орган, який об'єднав усі сили спротиву. Жодна з цих сил не мала ексклюзивних прав ні на УГВР, на її Збройні Сили – Українську Повстанську Армію. УГВР була надпартійним органом. Сьогодні, під час формування владних структур, цей принцип треба взяти на озброєння. Адже він апріорі виключає і партійні квоти, які часто заповнюють не найкращі професіонали, і дерибан портфелів.

Особливість підпільного парламенту та уряду полягала в тому, що їхні очільники мали обов'язково залишатися в Україні. Так, і президент УГВР Кирило Осьмак, і Генеральний секретар – глава уряду Роман Шухевич виконували покладені на них високі обов'язки на українській землі, до останніх днів свого життя були вірними присязі і загинули від рук московських окупантів. Іншими словами, Україну репрезентували люди, для яких вона дійсно була понад усе.

Закінчення на 2-й стор.

ІНТЕРВ'Ю З ПОЛІТИКОМ

«ХТО ВИЗВОЛИТЬСЯ САМ, ТОЙ БУДЕ ВІЛЬНИЙ»

Степан БРАЦЮНЬ

– Якби такі риси були притаманні людям, які прагнуть керувати нашою країною, вона, мабуть, істотно змінилася б?

– Істотно змінилося б суспільство. Адже люди сьогодні дуже тонко відчувають щирість чи олжу політиків, їхню жертовність – не на словах, а на ділі. Народ об'єднається навколо лідера, якому безмежно довіряє і для якого доля України є сенсом його життя. На жаль, упродовж всіх років Незалежності про відданість Батьківщині, як про найвищий громадянський обов'язок, говорилося на державному рівні дуже й дуже мало.

– Чому? Щоб, зневажаючи в душі, нас похвалили чужинці?

– От і нині, начебто, щоб вгамувати Донбас, пропонуються якісь чудернацькі зміни до Конституції, які дозволять сільським радам надавати на своїй території ледве не державний статус «російській чи іншим мовам». І це в той час, коли Путін невтомно попереджує світ, що, відповідно до генеральної лінії політики Кремля, він захищатиме російськомовних, де б вони не жили. Його методи «захисту» добре відомі – вони нацистські. Проте Путін не знайде підстав для їх застосування в україномовних регіонах. Тому не треба вважати жителів Донбасу, які розмовляють суржиком, тупими і не здатними опанувати літературну українську мову. Такий «імідж» їм забезпечували єфремови з царьовими. Насправді на Донбасі живуть адекватні люди (а в сільських районах дев'яносто відсотків є українцями), яким треба створити сприятливе середовище для утвердження українства – мови, культури, традицій, історії та – пошани до них. І в жодному разі – не догоджати нацистським рефлексіям Путіна, бо це – смертельно небезпечно не лише для України, а й для світу.

– Цікаво, чи це розуміють лідери провідних країн Євросоюзу?

– Схоже, не всі. Або ж навпаки. Відчувають загрозу своїм державам з боку Путіна настільки сильно, що намагаються вгамувати його апетити коштом України. Нас змушують до принизливих форматів консультацій за участю РФ, до безстрокового перемир'я, за яким бовваніє примара такого собі Придністров'я, до зволікань із ратифікацією Угоди про Асоціацію, до берлінських домовленостей, які передбачають продовження діалогу в рамках тристоронньої контактної групи у форматі Україна – ЄС – Росія. Угода про Асоціацію з ЄС навіть після її підписання залишається для РФ подразником, приводом для шантажу, що лякає деякі європейські столиці. Як розповідають українські дипломати, дехто з європейських лідерів вмовляв офіційний Київ відкласти підписання угоди з ЄС. Кажуть, що її і не підписали б 27 червня, якби українська сторона не погодилася на консультації у форматі Україна – ЄС – Росія з приводу – зверніть увагу – реалізації Угоди про Асоціацію. Хоча ще недавно лідери ЄС категорично заявляли про неприпустимість втручання Кремля у двосторонні справи України та ЄС, а тепер вони ж надають Москві можливість ретельно вивчити текст Угоди, не без того, щоб вплинути на втілення деяких її пунктів.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

– Скріпивши серце, Україна змушена миритися з таким приниження, врешті, не лише її.

– На останніх переговорах щодо припинення вогню уже не знайшлося місця представникам жодної країни, окрім традиційних прихильників Путіна – Німеччини і Франції. Зрозуміло, що Захід перебуває під шаленим тиском Москви і представників великого капіталу, які не хочуть застосування до РФ санкцій третього рівня. Їх влаштовують консультації та переговори, які створюють видимість потуг до мирного врегулювання, а насправді лише консервують вогнище конфлікту.

– Під час так званого перемир'я загинуло 27 наших бійців і 69 поранено. Українські військовики, просто громадяни вимагали скасувати одностороннє припинення вогню…

– А коли Президент Петро Порошенко відновив АТО, і наші батальйони стали звільняти від терористів міста на Донеччині, Путін, схоже, застосував лише йому відомі засоби впливу і шантажу щодо європейських лідерів, і їхня, нехай лише моральна, підтримка України призупинилася. Пригадаймо, як перед тим президент РФ намагався появитися перед світом в масці миротворця і відрядив, щоправда, неофіційно, на «мирні» переговори з представником України – його уособлював Леонід Кучма – аж чотирьох своїх. У їх числі – посол РФ в Україні Зурабов, одіозний політик, ненависний всій Україні Медведчук (який раптом став протеже пані Меркель) із своїм соратником Шуфричем, представник ОБСЄ пані Тальявіні, яка так безцеремонно репрезентує путінські інтереси в цій міжнародній організації, що, представляючи ОБСЄ, навіть зуміла «встановити», начебто 2008 року не Росія розпочала агресію проти Грузії, а навпаки – Грузія напала на РФ. А ще на переговори прибули путінські головорізи – главарі терористичних організацій, злочинці, за якими тюрма плаче. Вся ота челядь мала нав'язати Україні путінський сценарій «умиротворення», а коли затія провалилася, Путін, очевидно, не церемонився з європейцями і зумів їх налякати.

– Але ж це так принизливо для лідерів європейських держав! Навіть президент ФРН розкритикував своїх співвітчизників, які в розпал української кризи по суті підтримали політику російського президента. Які висновки, на Ваш погляд, мають зробити українці?

– Їх нам підказали наші великі попередники, в тому числі й лідери УГВР. Лише опираючись на власні сили, на український народ, ми зможемо побудувати потужну, по-справжньому незалежну Українську державу. Такий засадничий принцип Організації Українських Націоналістів. Під час національно-визвольних змагань 40–50-их років минулого століття наш народ створив армію без держави – УПА. Вона не мала ні фінансування, ні найменшої підтримки від жодної держави світу. Та опираючись на власний народ, понад десять років Українська Повстанська Армія воювала проти нацистських і совєтських окупантів.

Президент Порошенко – людина вчинку, проявляє волю, коли йдеться про захист національних інтересів України. Тому його підтримує народ. Але в своїй діяльності Президент повинен більше опиратися на національно-патріотичні сили, що допоможе йому уникати прикрих помилок. Переконаний, якби він зустрічався не лише з так званими хазяями Донбасу, а й з людьми із українського за духом середовища, приміром, з представниками «Просвіти», активістів якої терористи катували, вбивали, спалювали лише за те, що ті ідентифікують себе з українською нацією, то чимало проблем регіону Президент побачив би у реальному вимірі. Хіба не дикість, що з 23 червня у підвалах терористів поневіряється голова Луганської обласної «Просвіти» Володимир Семистяга?

– Коли Україна стане міцною державою, ніхто не насмілиться диктувати їй свої умови, шантажувати чи погрожувати. Одну із передумов такого поступу Ви вже назвали. Це опертя на власні сили. Та Україна, повіривши сильним світу цього, позбулася ядерного потенціалу, роззброїлася і залишилася віч-на-віч із жорстоким і добре озброєним ворогом. До того ж, чотири року її грабували бандити при владі. Де знайти вихід? І захист

– Знову-таки, якби не страхи європейських країн перед Росією та її непрогнозованістю, скоріше навіяні міфами, ніж реальністю, Україна могла б стати членом НАТО і таким чином отримати безпекову «парасольку». Проте ми пам'ятаємо, як 2008 року Україна та Грузія намагалися отримати ПДЧ. Але таку можливість нам заблокували Німеччина та Франція, – ідучи назустріч побажанням Росії. Та не минуло й кількох місяців, як російські війська розпочали інтервенцію щодо Грузії, окупували частину її території і на цьому «заморозили» ситуацію – не без допомоги пропутінських «кадрів» ОБСЄ. Вторгнення російських диверсантів на Донбас, а перед тим – анексія Криму – це не лише трагедія для українців, але й виклик Європі. Однак, радикальних заходів з її боку ми так і не дочекалися. Отож нам треба затямити: за існуючої системи пріоритетів Путін знайде достатньо переконливих аргументів і засобів впливу, щоб ті ж таки Німеччина і Франція заблокували наш вступ до Євро-Атлантичного Альянсу.

– Чи встоїмо ми перед агресивною сусідкою, залишаючись позаблоковою державою?

– Так. Якщо станемо міцною в мілітарному плані потугою. Українці завжди славилися як воїни. Отже, з людським потенціалом у нас все гаразд. Та щоб позбавити Москву агресивних намірів, нам треба, як то кажуть, озброїтися до зубів, вишколити – за найновішими «технологіями» – армію і спецслужби. Затягнути паски і віддавати, якщо треба, хай і 15 відсотків національного прибутку на оборону. Терміново відновити службу в армії як обов'язок для всіх чоловіків, за бажанням – і для дівчат. Приклад держави Ізраїль надихає. Там кожен солдат – улюбленець народу. Там хлопці служать три роки, дівчата – два. До речі, Ізраїль не належить до жодного військового блоку. Перебуває в перманентному стані війни. Проте народ Ізраїлю зумів побудувати державу, спроможну дати відсіч будь-якому агресору. Зрозуміло, не обійшлося без підтримки країни, яка зуміла оцінити прагнення єврейського народу мати власну державу. США підписали з Ізраїлем військову угоду, яка передбачає надання йому щорічної військової допомоги в 2 мільярди доларів на закупівлю озброєння для зміцнення обороноздатності та безпеки країни. Україна поки що не має із США двостороннього військового договору. Вважаю, що це має стати для державних діячів України предметом серйозного обміркування та ґрунтовного аналізу.

Нам не слід жодного дня зволікати із зміцненням обороноздатності країни. Облаштування україно-російського кордону не може чекати. Мені дуже імпонує ініціатива голови Дніпропетровської ОДА Ігоря Коломойського збудувати на кордоні з Росією стіну плюс ще деякі «комунікації». Тим більше, що він готовий вкласти в цю захисну споруду власні кошти. Патріотичний чин пана Коломойського треба підтримати негайно і на державному рівні.

Облаштований кордон з Росією, крім практичного, матиме ще й символічне значення: відмежування від агресивної Московщини ще й на духовному рівні. Як у відомій пісні – «ми ніколи не станемо братами», або як у Леоніда Кучми – «Україна – не Росія».

– На жаль, найдосконалішим кордоном не зупиниш інформаційну, пропагандистську війну. А вона руйнує душі.

– І завдає шкоди репутації держави в світі. На тлі тієї брехні, яку виливає Москва у світ, намагаючись дискредитувати Україну та українців, Геббельс виглядав би невинним дитям. Справді, переглядаючи на РТР записане начебто у Слов'янську інтерв'ю, в якому «очевидець» із закритим обличчям «авторитетно заявляє», що вчора з Києва надійшов наказ «вирізати все чоловіче населення міста віком від 16-ти до 50-ти років», пересічній людині легше повірити «говорящому свідку», ніж припустити, що російські телевізійники, втративши совість і професійну честь, під проводом нациста Путіна вигадують жахіття часів похмурого Середньовіччя і всю цю маячню передають в етер. За роки Незалежності Україна зробила вкрай мало для медійної, культурної та інформаційної інтеграції у світ. Надолужити згаяний час важко, але можливо.

– Особливого промивання потребують мізки тих наших громадян, яких цілеспрямовано зомбували на україноненависництво або на самоприниження…

– Так, і тому ще одна архіважлива проблема, яка потребує негайного розв'язання, – десовєтизація суспільства. Наші громадяни досі перебувають у полоні сталінсько-брєжнєвських стереотипів, які підживлюють і комуністи, і російська агентура. Знаємо, що після Другої Світової війни в Німеччині відбулася денацифікація суспільства. А вже згодом проводилися вибори, втілювалися процеси демократизації, захист прав і свобод громадян тощо. У нас не було жодної державної програми, яка б допомагала українцям стати повноцінними громадянами – з усвідомленням своєї ролі в державі, гордістю за її історію, традиції, культурну спадщину. Врешті, кожен має збагнути, що бути українцем – це велика відповідальність і честь, а не тремтіти десь на вулицях Донбасу чи Харкова, що за українську мову тебе можуть покалічити або вбити. Усім відомо, що на окупованих територіях мають місце етнічні чистки за національною ознакою. Іншими словами, російські нацисти або уражені бацилою людиноневисництва бандюки переслідують і катують українців, які ідентифікують себе із своєю нацією. Етнічні чистки українців проводять на нашій землі путінські опричники. На жаль, наш уряд досі не звернувся до світу з проханням захистити українців від фізичного знищення за національною ознакою. Адже етнічні чистки – це злочин проти людяності. Злочин, який чинять російські нацисти в Україні. Чи знає про це світ?

– Ви порушили низку пекучих для України проблем. Нехай допоможе нам Всевишній, щоб їх вирішити…

Розмову вела
Марія БАЗЕЛЮК

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

 ХАРКІВСЬКІ ХРОНІКИ

ГАБІОНИ ВІД ВОЛОНТЕРІВ

У гарячих точках НАТівські війська давно використовують як оборонні споруди габіони. Бетонні плити і мішки – це вже позавчорашній день. Щоб їх перевозити і встановлювати на блокпостах, треба мати кран і вантажівки. А це у військових умовах незручно і дорого. Інша річ – мобільні розбірні конструкції, які в умовах постійної передислокації військових частин можна легко перекидати з місця на місце.

Первісне значення габіону у перекладі з італійської (gabbione) – великі кошики. З них із давніх часів під час військових дій будувалися захисні споруди проти гарматних ядер, картечі і снарядів. Також і в нашій українській військовій традиції габіони мали широке застосування. Особливо в добу Козаччини. З великих плетених кошів із землею робили оборонні стіни, обкладали ними гармати.

Про це дорогою в АТО розповідав мені Сергій Головко, волонтер-підприємець, колишній військовий, допитлива, скрупульозна і креативна людина. Три місяці його поїздок по військових частинах в АТО були, за моїми спостереженнями, не просто закупівлею і підвезенням необхідних речей на замовлення бійців, а пошуком кращого і зручнішого – з військового обмундирування та амуніції, технічних засобів тощо. Від того – «що» потрібно дістати чи зробити з потреб військових – до того: «як», «де» і за «скільки» – якщо б наші державні чиновники оволоділи хоча б мізерною долею здібностей так, як цим динамічним мистецтвом оперують наші волонтери, країна вже б сьогодні, в ході збройного конфлікту з Росією, трансформувалася в ефективний самодостатній організм.

І приклад з габіонами – тому підтвердження. Бо ж від ідеї, задуму і до втілення ці модерні укріплення, мобільні й естетичні (недарма ж вони використовуються і у ландшафтному дизайні), належали Сергієві та його друзям. Він сам зробив для них креслення, потім знайшов спонсорів, які профінансували виготовлення конструкцій майстрами у заводських умовах і нарешті їх перевезення в зону АТО. Прямо на полі перед мінними розтяжками бійці зібрали конструкцію – велику клітку, яку вже після нашого від'їзду мали наповнити землею. Ніби нічого «воєнного», але надійно і стильно.

Принаймні мені, як музейнику, габіони страшенно подобаються. По-перше, слово гарне, асоціативне, образне, по-друге, в них можна і під кулями квіти висаджувати, по-третє, на решітках легко монтувати найрізноманітніші експозиції, навіть з об'ємними предметами. А ще їх можна закривати тканинами і робити для Гіркіна з компані яскраві нічні атракціони з феєрверками. Думаю, що особливо для добровольців Нацгвардії – людей невичерпної фантазії з недавнім майданівським минулим, – габіони, крім захисту, дадуть широкі можливості для художнього самоствердження й естетичного перевиховання мешканців Сходу із замуленими російською пропагандою мізками.

Ми ж терпеливо чекатимемо, поки державна влада, зрозумівши всі переваги габіонів, дасть команду для їхнього серійного виробництва.

Тим часом Сергій і його побратими з волонтерського табору вже розмірковують щодо конструювання і збору безпілотників, обшивки спеціальним металом вантажних машин, вдосконалення БТРів…

З цього робимо висновок: авангардна частина нашого суспільства, і зокрема, волонтерський рух, що займається допомогою армії, в рази випереджує за своїми результатами державне управління обороною. І тому модель реформування системи влади в Україні має спиратися передусім не на чужі управлінські взірці, а на ті форми і механізми взаємодії, які органічно виникають у суспільстві в ході швидкого реагування на виклики і загрози з боку зовнішнього і внутрішнього агресора. Із залученням, зрозуміло, людей, які продемонстрували свою ефективність у цей складний час.

Рубрику веде Ольга РІЗНИЧЕНКО

ЯК МУРІК З АТО ДОЇХАВ ДО КИЄВА

Муріка викинули через вікно маршрутки із Слав'янська на Більбасівському блокпості. Кошеня приземлилося нормально, тільки було страшенно перелякане. І тому намилилось притьмом утікати. Добре, що його одразу помітив Мореман, який в цей момент підстригав неподалік Сашка-танкіста. Він одразу кинувся в поле рятувати Муріка. Схопив його, притис до себе. «Ну, який же дурік, – каже, – там же розтяжки мінні. Я їх сам зранку ставив.» Поцьомав Муріка у мокрий носик і відпустив.

І Мурік знайшов собі нову іграшку – кулемет. Обнюхав його, заглянув у всі його шпаринки. Дослідив від і по… І стрибнув у бліндаж під сіткою, з якою теж можна було бавитися досхочу.

А тим часом долю Муріка за чаєм вирішували нацгвардійці із волонтерами. «Муріку тут робити нічого, – поважно висловлювались бійці. Ми тут воюємо, а йому потрібен гарний господар, який би піклувався про нього.» – «Гаразд, – чинно відповіла Жека, яка приїхала до хлопців вперше, – давайте коробок у дорогу, щоб Муріку зручно було у дорозі.» Прощання нацгвардійців з Муріком було слізним. Так і поїхало кошеня до Харкова.

Увечері Жека написала «В контакті»: «Хто хоче бути котику з АТО справжнім другом, який ніколи-ніколи більше його б не зрадив? Відгукніться». Охочих подружитися з Муріком було море. Він же вибрав собі у подружки маленьку дівчинку з Києва. Погодились переправити Муріка одна поважного віку пара, яка поверталась до столиці після гостин у дітей і онуків. А на столичному вокзалі його чекала нова родина…

Третього липня «Громадська варта» Харкова перевірила на вошивість місцевий транспорт на метро «Наукова». Негативну відповідь на пропозицію, щоб зробити на лобовому склі наклейку української символіки, давали водії, маршрутки яких «прикрашені» еротичними гірляндами і в салоні звучав блатной московський шансон. Але це були одиниці, і вони точно перевиховаються, якщо уважніше вдивлятимуться у реальність…

Світлини Ольги Різниченко

– Хто скаже: Чому у Харкові українські патріоти з національними прапорами ходять під конвоєм міліції?
– Правильна відповідь – харківська влада наказала. Бо боїться. Чого боїться? Та щоб українські патріоти не підійшли до сепаратів під істукана і не спитали:
– «Хто це вам, колорадам рашистським, гроші на війну з українською державою в центрі міста дозволив збирати?
– Правильна відповідь: Харківська влада дозволила…

З дитячого майданчика – в зону АТО. Після УАЗІКА – це вже друга автівка, яку п.Богдан передав нацгвардійцям. Уночі цією «Нивкою» наші хлопці вже ганяли по полях сепаратів.

 ДУМКИ З ПРИВОДУ

ДЕЯКІ ХИБНІ УЯВЛЕННЯ ПРО ТЕ, ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ НА ДОНБАСІ

Михайло РАТУШНИЙ,
голова Української Всесвітньої Координаційної Ради

Події на Сході України, а саме в Донбасі, породили деякі стеоротипи, які активно розкручуються кремлівською пропагандою і стають фактором громадської думки в Україні та світі.

1. «Все почалося, бо Донбас не чули всі роки Незалежності».

Поширений стеоротип, який легко спростовується фактами. Починаючи з часів Єфима Звягільського, якого ще Леонід Кравчук призначив в.о.Прем'єр-міністра України в далекому 1993 році, і закінчуючи Віктором Януковичем з його Межигір'ям, стоматологами та золотими батонами, партійно-господарська номеклатура Донбасу була в Україні не лише добре «чута», а й глушила всі інші області своїм нахабством і ненажерливістю.

2. «Це – громадянська війна в самій Україні».

Такий стереотип останнім часом особливо активно педалюється. Та він спростовується самими ж найактивнішими учасниками протистояння і бойових дій.

Гіркін говорить про війну «рускіх» з «украми», Дугін – про протистояння цілого «рускавого міра» з Україною, як частиною атлантичної цивілізації. Бородаї, коровіцини тощо – не в макеевках та словянсьвках виростали.

Без сумніву, це – українсько-російська війна з активним залученням місцевого населення чи як гарматного м'яса, чи як тих самих «рускіх», які від України і українців хочуть відділитись. Цю війну організовували і ведуть росіяни, російською зброєю, при командуванні та координації російських спеців, за потужного інформсупроводу російських мас-медіа.

Звичайно, серед учасників є й українці, типу звироднілого «Абвера», від якого відмовилась і якого прокляла рідна мати, але й вони вже давно відчувають себе, скоріше совками ніж частиною Українського Народу.

3. «Треба їм дати все: гроші, російську мову, як державну, владу і т.д. – і тоді все заспокоїться».

Не заспокояться.

Так вже було всі роки української Незалежності, і саме тому що «Донецьк віддали донецьким», і призвело до сьогоднішньої ситуації. Донбас надто довго був у руках звягільських, ахметових, клюєвих, єфремових, колеснікових… Але ніколи не був в українських руках, а таких рук і в Донбасі більшість.

4. «Ця війна викликана необхідністю захисту прав росіян і російськомовних в Україні».

Цей міф особливо активно розкручується для споживача кремлівської пропаганди в самій Росії та для міжнародної громадськості.

Насправді ми маємо справу із війною з елементами геноциду та етнічних чисток супроти етнічних українців. Розмовляти рідною мовою для українців у районах, контрольованих терористами, – це реально небезпечно для їхнього життя. Молитися Богу в своїх церквах – свідчення «неблагодійності». А бути українським священиком – це реальна можливість бути вбитим, викраденним, замордованим разом з сім'єю. Бути громадсько-активним українцем, навіть коли ти висловлюєш свою позицію російською, – то шанс бути знайденням з розпоротим животом, як депутат Горлівської міської ради Рибак…

Ця війна і проти України, і проти українців або «укрів», як величають нас беси, гіркіни і бородаї.

5. Ця війна надовго.

І якщо навіть сьогодні українські десантники ліквідують або візьмуть у полон гіркіна чи безлера, – на цьому все не закінчиться, окупант аж надто довго, на відміну від нас, готувався до цієї війни, щоб так легко відступити.

Але один із способів перемогти – тепер чи в майбутньому – це відмовитися від міфів, страхів чи стеоротипів, що їх прагне нав'язати тобі ворог.

ДОНЕЦЬК: ГАРЯЧА ТОЧКА

ЯРЛИК НА ХАНСТВО ПІД ПРИКРИТТЯМ «ЯЗИКА»?

Марія ОЛІЙНИК

Щовівторка Донецький міський голова Олександр Лук'янченко проводить прес-конференцію. Цього вівторка вона викликала особливий інтерес. Бо напередодні Лук'янченко побував у Президента України Петра Порошенка, а в суботу відбулося звільнення міста Слов'янська від бойовиків. «Це – ще не повна перемога. Але очищення Слов'янська від озброєної до зубів банди нелюдів має величезне символічне значення. Це – початок перелому в боротьбі з бойовиками за територіальну цілісність України. За повернення до нормального життя Донбасу, як невід'ємної частини нашої великої, сильної, європейської країни», – сказав Глава держави у своєму коментарі. Він зазначив, що під час визволення міста було звільнено заручників, вилучено величезну кількість зброї.

Мирне населення вітало українських військових, які звільнили місто. Територія, яку контролювала «ДНР», у результаті зменшилася вдвічі. Але розпочалась чергова, дуже дивна фаза АТО. Дивна, бо із Слов'янська, Краматорська терористи та військова техніка у повному складі перебазувалися не в Росію, а в Донецьк. Віддаль у 120 кілометрів від м. Слов'янська до Донецька колона з 50 танків та КаМАзів, із понад 1000 терористів із бандформування «ДНР» здолала за 3 години і в білий день благополучно, на жаль, прибула в Донецьк до незаконно захопленого приміщення СБУ. Терористи поселились у гуртожитках Донецького національного університету, в добровільно зданих військових частинах і в різних незаконно захоплених приміщеннях в усіх 9-ти районах міста. І почали укріплювати блок-пости, замінивши на них пушилінських (тих, які були в «ДНР» у Донецьку) на стрілковських, тих, які були в «ДНР» Слов'янська).

У місті продовжують зникати люди. Озброєні автоматами Калашникова бойовики з георгіївськими стрічками та нашивками «НОВОРОСІЯ» групами бродять по місту. То тут, то там – стрілянина та вибухи. Місто спорожніло. Кафе, банки зачинені. Люди перелякані. Диверсанти із «ДНР» заміновують і підривають залізничні і автомобільні мости, руйнують комунікації. Жителі запитують: навіщо керівники АТО дозволили безперешкодно заполонити Донецьк кільком тисячам неадекватних озброєних людей? Бо до слов'янських терористів приєднались ще і з інших міст – Дружківки, Артемівська, Красноармійська. Таке враження, що в Донецьк збіглись усі терористи області. Ніхто толком не може сказати скільки їх тут. Пушилін та Бородай в Москві. Гіркін у Луганську. Єдиного керівника всієї цієї маси озброєних бойовиків немає. Хто ними керує, теж невідомо. Як вони харчуються – теж. Мабуть, тому 7 липня невідомі озброєні люди захопили один з підрозділів компанії «АПК-ІНВЕСТ» (власник – нардеп Борис Колесников) – розподільний центр в Макіївці. У прес-службі компанії зазначили, що розподільний центр виконував функції накопичення готової продукції (охолоджених м'ясних напівфабрикатів, готових м'ясоковбасних виробів) та логістичного розподілу. «Вивезено понад 1,5 тонни продукції, ті, що були в наявності, матеріальні цінності та оргтехніку, а також бухгалтерську документацію. Відвантаження та доставка продукції стане можлива тільки після розблокування терміналу і відновлення його нормального функціонування. Компанія сподівається на якнайшвидше вирішення даної ситуації і приносить свої вибачення бізнес-партнерам і нашим споживачам», – наголошується в повідомленні компанії «АПК-ІНВЕСТ». Закрито понад 100 магазинів, звільнено 2600 працівників компанії.

А 8 липня тридцять озброєних чоловіків захопили перший поверх нейрохірургічного корпусу Донецького обласного клінічного територіального медичного об'єднання (лікарня Калініна). Мер Донецька підтвердив, що терористи зайняли завод з виробництва вибухівки. Бойовики з «Юго-Востока» напали на відділення «Приватбанку» і викрали 15 млн. гривень. Терористи нападають на блок-пости силовиків. У полоні «Російської православної армії» в Донецьку перебуває священик Української греко-католицької церкви Тихон Кульбака. Терористи звинувачують Кульбаку в тому, що він брав участь у молитві за Україну і нібито благословляв Правий сектор. 8 липня представники різних конфесій Донецька звернулися до міського голови Олександра Лук'янченка з проханням посприяти у звільненні священика.

8 липня в Донецьку, біля свого будинку, викрадений священик УПЦ Київського Патріархату протоієрей Юрій Іванов. Раніше терористи приїжджали і вимагали, щоб він від свого імені викликав до себе додому архієпископа Донецького УПЦ КП Сергія – очевидно з метою подальшого викрадення.

Вранці 8 липня «за завданням військової прокуратури ДНР» озброєні люди силою забрали зі своїх робочих місць директора та заступника директора шахти ім. А.Скочинського і директора шахти ім. М.Калініна.

У Ворошиловському районі з адмінприміщення роти спеціального призначення бойовики забрали зброю, люди в камуфляжі від «ДНР» захопили Донецький юридичний інститут МВС України.

Міліції на вулицях не видно. Кажуть, перебазувалась у звільнений Маріуполь. Донецька обласна державна адміністрація теж там – працює у вигнанні. Звернутися до них неможливо. Повна інформаційна блокада. Всі 10 телерадіокомпаній захоплені, журналістів та редакторів газет беруть у полон. У палатках ДНР розповсюджуються газети «Русского блока», «Новороссии» і йде запис в армію «ДНР».

А що ж мешканці? Вони налякані. Всі. В тому числі і ті 20 відсотків, які голосували 11 травня на референдумі за якийсь «акт». І після мародерств, грабунків, викрадень, убивств чекали звільнення. Адже зірвано іспити у ВНЗ, здачу ЗНО в школах. Випускники роз'їхались по інших областях. Вступ у ВНЗ та початок навчання перенесено. Недобір в усі ВНЗ. Доведеться звільняти викладачів. Бізнес утікає.

А люди намагаються знайти відповідь на питання: «Чому саме в Донецьк зігнали всіх терористів, які грабують, мародерствують, викрадають і захоплюють?» Почула навіть від одного доктора наук, що, мабуть, київська влада запланувала знищити донеччан, знищити економіку Донбасу, бо ненавидить нас через криміналітет, який тут існує. І таким чином знищить разом з олігархічним криміналітетом і нас. Переконувала його, що це не так. А сама теж не впевнена. Бо як можна приставати на пропозиції про наступний раунд переговорів з терористами, про що просили Лук'янченко та Колесников 7 червня в Києві Президента України Петра Порошенка і який нібито запланований на найближчі дні в Святогірську за участі РФ?

А просторікування Рената Ахметова з Конче-Заспи (прозваного на Донеччині Гудком) про те, що Президенту України треба сісти за стіл переговорів з Гіркіним, Безлером, Бородаєм, Болотовим, Бабаєм, Боцманом, Губаревим та іншими ватажками бандитських угрупувань, які незаконно взяли в руки зброю і тероризують жителів Донецької та Луганської областей? Бо, бачите, при звільненні Донецька загинуть мирні мешканці. Забув олігарх, що 500-тисячний Маріуполь звільнено без жодного постраждалого жителя? Захоплено тільки 38 бойовиків, а решта розбіглась. І жодних виступів у Маріуполі на захист терористів! Це найкращий доказ, що терористи не мали і не мають жодної підтримки серед донеччан, про що просторікують Левченки, Ахметови, Єфремови. І донеччани не висували вимог ні щодо державності російської мови, ні щодо децентралізації чи прийняття змін до Конституції України. Це, як аргумент, висували «еліти» Донбасу під час своїх торгів із центром, щоб продовжувати грабувати Донбас. Децентралізація сьогодні – смерті подібна – ми отримаємо, крім сепаратиських рад із КПУ+ПР усіх рівнів, ще й сепаратиські виконкоми, сформовані радами. Обласні державні адміністрації на сході України сьогодні необхідні, як ніколи. Тим часом на всіх телешоу невігласи розказують про якихось парашутистів, яких треба присилати на Донеччину на посаду голови ОДА. Всі ці роки на посадах голів держадміністрацій були донеччани.

Спочатку владу треба зміцнити. Відновити українське радіо, телебачення, ЗМІ. Провести могутню просвітницьку роботу. Щоб і Президент України, і мешканці українського Донбасу пізнали свою історію, свої коріння. Наприклад, що датою заснування м. Донецька (козацької Олександрівки) є 1779 рік. Саме козаки після зруйнування Катериною II Запорізької Січі в 1775 році заснували в 1779-му Олександрівку – майбутній Донецьк та інші поселення в нашому регіоні, а не Джон Хьюз, який приїхав сюди аж в 1869 році. Але прокомуністично-регіональна влада вперто не хотіла цього визнати, ігноруючи грунтовні висновки науковців! Підтвердженням цього є переписи 1897 та 1910 років, за якими на Донеччині проживали в основному українці. А починаючи з 1897 року, кількість українців невпинно зменшувалась з 62 відсотків до 50,75 у 1989 році. В цей час кількість росіян виросла з 17-ти до 43,65 відсотка, а відсоток школярів, які навчались українською мовою, через примусове зросійщення зменшився з 79-ти у 1932 році до 2,3 відсотка у 1989 році. Нелегке українське відродження у Донецьку було зупинене під час дев'яти років перебування на посаді секретаря Донецької міської ради Миколи Левченка, коли почали знову, як в СССР, ліквідовувати щойно відроджені школи з українською мовою навчання.

Руїни Слов'янська

В цьому ж дусі є запропоновані мовні пропозиції Президента України Петра Порошенка. Сподіватимемось, що серед його радників є особи, які розуміють, до чого приведе ухвалення цих проектів. Президенту треба прислухатися до тих, хто працював тут за єдину Україну, а не до тих, хто виборював собі ярлик на незалежне від Києва ханство під прикриттям «язика» та децентралізації і організував окупацію українського Донбасу. Донеччани хочуть того ж, що і решта громадян, – жити в єдиній Україні, а не ДИРІ, щоб їх не обкрадали та не визискували, як це безбожно робили «хазяї» Донбасу всі 24 роки. І не сідати за стіл переговорів з озброєними бойовиками! На малочисельному (десь 1,5 тисячі неадекватів на майже 1 млн. мешканців) мітингу під прапорами РФ 6 липня на площі Леніна в Донецьку, влаштованому на честь прибуття в місто воєнних формувань із Слов'янська під командуванням громадянина РФ Гіркіна, вони пообіцяли: «Мы оставили Словянск, чтобы вернутся в Киев… Мы развернём настоящую партизанскую войну по всему периметру Донецка. Мы утопим этих мразей в крови…».

І Ахметов штовхає на переговори з цими нелюдами Президента! Ринат Ахметов наполягає, що Донецьк, як і весь Донбас, в рамках АТО бомбити не можна. За його словами, владі України потрібно сідати за стіл переговорів і вирішувати конфлікт мирним шляхом. При цьому Ахметов не уточнив, з ким саме влада має вести мирний діалог. Мало того, він ще жодного разу не дав оцінки діям терористів. Таку свою чергову заяву олігарх зробив в ефірі програми «Події тижня» на каналі «Україна», який йому належить. На питання, чому після звільнення Слов'янська терористи перебазувалися до Донецька, Ахметов сказав: «Донецьк бомбити не можна. Донбас бомбити не можна. Не можна руйнувати міста, не можна руйнувати селища, не можна руйнувати інфраструктуру. А найголовніше – не можна допустити того, щоб гинули і страждали люди. Донецьк – столиця Донбасу, а Донбас – це символ праці». Відповідаючи на питання, як можна вирішити ситуацію на сході України, заявив: «Переговорами, переговорами і ще раз переговорами». А далі: «Счастливый Донбас – это когда уважают наше право говорить на русском языке…» Як то кажуть, без коментарів. Не знає людина про тернистий шлях української мови. Від нього жодного українського слова ніхто ніколи не чув. Хоча він нібі-то навчався в школі. І дуже б хотілось дізнатися, хто і коли йому чи таким, як він, забороняв говорити російською мовою? Ще треба було про децентралізацію сказати і повний пакет вимог ПР з часів з'їзду в Сєвєродонецьку та створення ПІСУАРУ в 2004 році. !!!

Уже скоро кури сміятись будуть з цих «язикових» вимог Левченків-Ахметових та депутатів від ПР. А щодо того, що він не хоче, аби люди гинули на Донбасі, то пора йому знати, що людей вже давно головорізи з «ДНР» вбивають. Чи він не вважає за людей зарізаного 13 березня на пл. Леніна 22-річного студента Дмитра Чернявського, 19-річного Юрія Поправку, 25-річного Юрія Дяковського та 44-річного Володимира Рибака, яких закатували за любов до України у Слов'янську 19 квітня, Валерія Сала з села Шандриголове Краснолиманського району, спаленого живцем 8 травня? У них залишились згорьовані батьки, вдови, діти. І я хочу, щоб він подивився їм у вічі і відповів, за що вони поплатились життям. Як поплатились життям уже сотні військових з усієї України в боротьбі з окупантами. Хто поверне життя 49-ти українським десантникам? А скільки поранених та скалічених тими, за кого так піклується Ахметов! Хто перший незаконно взяв до рук зброю і почав під прапорами РФ боротьбу за знищення України і полювання на українських патріотів?

Жодних переговорів! Тільки повна капітуляція, а тоді «переговори» в суді по суті. Сподіваємось, що Президент України так і вчинить. А якщо пан Ахметов хоче миру на Донбасі, хай переконає терористів здати нашій армії зброю та звільнити незаконно захоплені ними приміщення. Оце справді буде його внесок у забезпечення цілісності України, збереження інфраструктури Донбасу, забезпечення спокою його мешканцям. Чим скоріше це станеться, тим краще.

У Президента Ураїни є великий кредит довіри і надій мільйонів українців. Сподіватимемося, що він зробить ставку на національно-демократичні сили на Донбасі, а не на цинічних олігархів, не на перевертнів, манкуртів та одноязику п'яту колону. І успішно дозачистить Донбас від убивць. Адже згідно зі ст. 102 Конституції України Президент України є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина.

Слава Україні.

м. Донецьк

ПОГЛЯД

ЗМІНИ ДО КОНСТИТУЦІЇ ЯК ПОЛІТИЧНИЙ РИТУАЛ

Валерій АСАДЧЕВ, народний депутат України 3–4 скликань

Президенти України, що заступають на Пост, складають присягу на Пересопницькому Євангелії і Конституції України. І мене переповнює справжня надія на добре майбутнє України тільки з тієї причини, що вони ще не додумалися вносити зміни до Євангелія. Що ж стосується Конституції, то тут нічого святого немає. Скоро від неї залишаться тільки спогади про її ухвалення, помічені у календарі, як День Конституції.

Чергові вправи (якщо не сказати знущання) над Конституцією України продемонстрував уже новообраний Президент України.

Судіть самі.

Верховна Рада України.

Ор.1

Змінами до Конституції України (далі – змінами) вилучено норму, згідно з якою порядок роботи Верховної Ради України встановлювався Конституцією України та Регламентом Верховної Ради України. Замість неї введена норма, що організація і порядок діяльності парламентської коаліції та парламентської опозиції у Верховній Раді України встановлюється законом про Регламент Верховної Ради України.

І тільки? А все інше? Наприклад, законотворчий процес, робота комітетів, тимчасових комісій, робота апарату Верховної Ради і багато іншого.

Чим це має встановлюватися? А Конституція України взагалі ні до чого для Верховної Ради? А у ній (Конституції) цілий розділ, присвячений роботі Верховної Ради, з нормами прямої дії. Це все куди?

Ор.2.

Норму про те, що Верховна Рада України є повноважною за умови обрання не менш, як двох третин від її конституційного складу, доповнили ще нормою, за якою Верховна Рада є повноважна за умови обрання і складання присяги не менш, як двома третинами народних депутатів від її Конституційного складу. Можливо, хотіли як краще, але вийшло навіть не як завжди. Тому що тепер обрані народні депутати можуть взагалі не складати присяги. Я переконаний, що 2/3 все ж знайдуться таких, що складуть. Але 1/3 може цього не робити. При цьому вони не будуть нести жодної відповідальності за порушення присяги, але будуть повноцінними членами Верховної Ради: отримувати зарплату, брати участь у засіданнях, комітетах і навіть формувати Уряд та входити до складу коаліції. Далі – No koment…

Ор.3.

Змінами скасовується імперативний мандат. Тобто, тепер народний депутат не зобов'язаний входити до складу фракції тієї політичної сили, від якої його обрано. Це не тягне за собою втрату мандату. Хочу нагадати, що введення імперативного мандату було покликане тим, щоб народний депутат мав відповідальність перед тією політичною силою, що його привела до Верховної Ради, а також виборцями, до яких він також йшов від тієї чи іншої політичної сили.

Тепер, відповідно до змін, такої відповідальності немає ні перед політичною силою, ні перед виборцями. Це широкий простір для існування тушок, їх вільної міграції по ситуативних парламентських утвореннях. А з урахуванням відсутності потреби щодо прийняття присяги можна собі уявити, якою неструктурованою і безвідповідальною буде наступна каденція Верховної Ради.

Ор.4.

Пропонуються суттєві зміни і у формування парламентської коаліції. Якщо у діючій редакції коаліція формується як коаліція депутатських фракцій, до складу якої за результатами виборів входить більшість народних депутатів, то змінами пропонується формування коаліції як простої більшості народних депутатів.

Отже, волевиявлення виборців тепер не буде мати ніякого значення. Народ проголосував за одних, а у Верховній Раді сформували зовсім інше. Народ віддав свої голоси за політичні сили, а більшість сформували з окремих депутатів, не всі з яких ще і прийняли присягу.

Територіальна реформа

Ор.5.

У системі адміністративно – територіального устрою зникли області, замість них виникли регіони. Але далі пояснюється, що регіонами є області, міста Київ та Севастополь. Отже одній і тій території дали дві різні назви: вона (ця територія є регіон, і вона ж – є область і навіть місто). Не говорячи вже, як смішно виглядає регіон у регіоні (регіон Київ у регіоні Київська область, або регіон Севастополь у регіоні Автономна Республіка Крим). Взагалі не зрозуміло навіщо ця плутанина, та ще і в Конституції України.

Можливо, тому що умови і порядок утворення, ліквідації, зміни меж, найменування та перейменування адміністративно – територіальних одиниць і населених пунктів у межах регіонів визначаються Законом.

Отже, виходить, що межі регіонів закріплені якби Конституцією, а межі областей – тільки Законом, і їх можна змінювати, як заманеться.

Ор.6.

Змінами повністю скасовуються такі адміністративно – територіальні одиниці як райони у містах, але при цьому декларується принцип субсидіарності.

Всі, хто мав хоч якесь відношення до управлінських функцій у системі влади, знає, що міста з населенням до 1 млн і вище ніяк не можуть управлятися без районного подилу та існування у ньому структури управління. Але чому такі структури не повинні мати конституційного статусу, важко збагнути. Чому у великих містах потрібні постійні поділи і переділи в залежності від бажань новообраної міської влади? Все це тільки дестабілізує ситуацію і не сприяє стабільності і політичної, і економічної. І врешті решт – це не децентралізація, а навпаки централізація.

Ор.7.

Важко зрозуміти введення поняття «громада», як адміністративно – територіальної одиниці. Поняття громада має існувати як первинна самоврядна одиниця, тобто така, менше якої вже немає. Для цього треба було зазначити мінімальну чисельність такої одиниці. Ну, наприклад 3 тисячі мешканців. (У Польщі гміна – 2.5 тис). Тоді на рівні міст громада існувала б на території міста (громада міста), а на рівні сіл, селищ відбулося б укрупнення громад сіл, селищ, що мало б позитивний ефект. Те, що закладено у змінах, – це суцільна плутанина між поняттям адміністративно – територіальної одиниці і поняттям самоврядної одиниці.

Ор.8.

Важко зрозуміти постійне декларування тези про децентралізацію влади та посилення системи самоврядування з запропонованими змінами, якими передбачається зменшення надходжень до місцевих бюджетів.

А саме так воно і є. Стаття 142 змін говорить, що тепер до місцевих бюджетів буде залучатися тільки частина загальнодержавних податків. Хочу нагадати, що зараз до місцевих бюджетів залучаються у повному обсязі такі загальнодержавні податки, як прибутковий податок з громадян (крім Києва, де цього податку залучається тільки 50 відсотків) і плата за землю. Саме ці податки складають майже 70 відсотків, а по деяких місцевих бюджетах понад 90 відсотків дохідної частини бюджетів.

Тепер, якщо зміни набудуть чинності, до місцевих бюджетів буде залучатися тільки частина загальнодержавних податків. І якщо у подальшому з місцевих бюджетів буде вилучено, наприклад, 50 відсотків прибуткового податку з громадян, як це сталося з Києвом (до речі, це було зроблено грабіжницькою владою Януковича абсолютно незаконно і неконституційно, якщо керуватися нині діючою нормою ст.142 Конституції), та ще частину плати за землю, то це буде абсолютно Конституційно у варіанті зміненої статті 142. Ну, а Києву, мабуть, вже ніколи не бачити незаконно відібраних 50 відсотків прибуткового податку з громадян. І це вже зробить не злочинна влада Януковича, а хто? Правильно, партія мера Києва «Удар», яка готова вже зараз голосувати за запропоновані зміни до Конституції.

Президент України.

Ор.9.

Скасування на рівні областей та районів державних адміністрацій та їх заміна на Представників Президента ставить більше запитань, ніж дає відповідей.

Так, згідно зі змінами, Представники Президента

1) здійснюють нагляд за відповідністю Конституції України та законам України актів органів місцевого самоврядування та територіальних органів центральних органів виконавчої влади. Отже, це функція наглядова.

2) Координують взаємодію територіальних органів центральних органів виконавчої влади. А це функція виконавча.

Її можна виконати, тільки якщо територіальні органи будуть входити безпосередньо у систему Представника Президента.

В іншому випадку таку координацію здійснити буде практично не реально, або вона буде малоефективна.

Отже, на рівні районів і областей утвориться дуалізм виконавчих влад: з одного боку – виконкоми Рад, а з іншого боку – Представники Президента із загальнодержавними органами на місцях. І в народу очі розійдуться.

Завести ж загальнодержавні структури до виконкомів, значить, зробити їхню діяльність неефективною, тому що голова Ради і виконкому не несе відповідальності за загальнодержавні функції і не має відповідного підпорядкування міністрам чи Уряду.

Все це призведе до неефективності влади, втрати керованості на місцях. А це є небезпечно, особливо у реальний для України час.

Ор.10.

Статтею 151 змін надали Конституційному Суду право давати висновок за зверненням Президента щодо порушень Конституції місцевою владою. Але забули це записати у статтю 150, яка встановлює повноваження Конституційного Суду. Але то таке, поспішали.

Та давайте собі уявимо цю ситуацію в реалії.

Зараз це робить Прокуратура (так званий загальний нагляд).

Але це робить Прокуратура прямо на місцях. Прокурор має право вносити припис чи протест на рішення місцевої влади, а при його відхиленні звертатися до суду, знову ж таки – місцевого суду. Тобто система є децентралізована. Тепер уявіть собі, що все, що зараз роблять прокурори і суди на території усієї України, буде подаватися усіма Представниками Президента одному Президенту України (нагадаю, що він у нас в одній особі).

Президент має це все перевірити, оскільки і його Представники можуть помилятися, а потім писати звернення у Конституційний Суд (він також в Україні один). Конституційний Суд має складну процедуру розгляду справ, тому працювати навряд чи зможе за всі суди України, які сьогодні розглядають ці питання.

Отже, Президент України буде дуже щасливою людиною, якщо у проміжках часу між написанням подань до Конституційного Суду зможе ще чимось зайнятися, не говорячи про те, який йому треба апарат чиновників для цієї нікому не потрібної роботи. Ну, а роботу Конституційного Суду доведеться поставити на конвеєр, зрозуміло, із значним збільшенням апарату.

І поки вони все це зроблять, російська влада вже тричі анексує відповідну територію, за незаконним зверненням відповідної Ради.

Ор.11.

Зміни до статті 143 Конституції України в частині того, що місцеві ради можуть надавати на відповідній території спеціальний статус російській мові, іншим мовам національних меншин України, є такими, що фактично руйнують загальні Конституційні засади, викладені у розділі 1 Конституції України.

Нагадаю, що питання мови регулюється у розділі 1, ст..10 Конституції України. Будь-які зміни до цього розділу вимагають для остаточного набуття ними чинності референдуму. Тепер хитромудрі розробники вирішили норми, зміни до яких потребують референдуму, записати в розділах Конституції, які вимоги референдуму не містять.

Таким чином можна повністю знівелювати і українську мову, і прапор, і герб, і гімн. Тобто фактично перезаснувати Українську державу, зробивши її неукраїнською, а якоюсь зі спеціальним статусом.

До речі, що таке спеціальний статус російської мови, ніхто не знає, але за аналогією ми знаємо, що міста Київ і Севастополь мають спеціальний статус, і бачимо, що з того вийшло: Севастополь окупований, Київ розкрадений.

P.S.

Повірте, усі перелічені 11 опусів запропонованих змін до Конституції – це тільки те, що лежить на поверхні. Я не занурювався глибше.

Як добре, що все ж таки є Святе письмо, де замість опусів існують заповіти.

 АКЦЕНТИ

ЕНЕРГЕТИКА ПАДАЄ, ТАРИФИ РОСТУТЬ

Наталка ПРУДКА

На тлі тотального спаду в промисловості, в умовах військових дій та пограбування сепаратистами енергетичних підприємств в Донецькому регіоні, Об'єднана енергетична система України втрачає колосальні доходи.

Споживання електроенергії в нашій державі за перші 5 місяців 2014 року впало на 3,8 відсотка, а експорт цього завжди ліквідного товару за цей же період скоротився на 9,9 відсотка. Електростанції скорочують виробництво, а тарифи невпинно повзуть угору. Рівень розрахунків на оптовому енергоринку впав до 93,6 відсотка, заборгованість станцій за спожите вугілля зростає, а тому його запаси на зиму скорочуються. Загалом ситуація досить невтішна.

Хіба що побутові споживачі анексованого Криму з першого червня перестали обтяжувати наш енергоринок дотаціями на постачену їм електроенергію – відповідне рішення уряд ухвалив на початку травня. Тепер населення Криму дотують з російської скарбниці – щороку приблизно на $300 млн.

«Перехід на новий формат поставок електроенергії на окуповану територію АР Крим дозволить Україні до кінця року заощадити майже 1,6 млрд грн. у вигляді дотацій» – повідомив директорів «Укрінтеренерго» Володимир Зіневич.

Електроенергію для кримчан з першого червня постачає державне підприємство «Укрінтеренерго», а потім за ринковими цінами – по 1,2 грн за кВт.год – продає її компаніям «ДТЕК Крименерго» (належить Ахметову) та «Севастопольенерго» (належить російській VSEnergy).

Ці компанії уряд зобов'язав у повному обсязі платити за поставлену енергію, інакше оператор енергосистеми «Укренерго» перекриє подачу світла для Криму.

Боргові проблеми окупованого Криму – тепер це проблема ДТЕК. На середину червня сумарний борг Кримської залізниці, Кримтролейбусу та водоканалів перед «ДТЕК Крименерго» перевищив еквівалент 100 мільйонів гривень.

Проте розрахунки кримських споживачів з енергоринком України за 5 місяців 2014 року, за даними Міненерговугілля, перевищили 120 відсотків!

Загалом на півострові працює 22 генеруючі підприємства, з яких 15 – приватні сонячні електростанції (власник Андрій Клюєв). До того, там є вітроелектростанції, зокрема Донузлавська ВЕС, що входить до складу НАЕК «Енергоатом», а також Кримська ТЕЦ та інші.

До окупації ці підприємства лише на 10 відсотків забезпечували потреби кримських споживачів, а решту 90 відсотків завжди ліквідного товару постачали з материка. Із пешого квітня Крим стовідсотково залежить від постачання енергії з України – до першого червня ці функції здійснювали українські енергопостачальні компанії «ДТЕК Крименерго» та «Севастопольенерго», а тепер – «Укрінтеренерго».

Гірша ситуація на сході, війна суттєво додала «масла в вогонь» на енергоринку України.

Проблеми з розрахунками на Донбасі посилилися тому, що з 16 червня стало неможливим перераховувати платежі з інших банків на рахунки банків, що відкриті в філіалі Донецького обласного управління Нацбанку.

Тобто, споживачі не можуть здійснити оплату послуг енергопостачальних компаній – «ДТЕК Дніпрообленерго», «ДТЕК Донецькобленерго», ДТЕК «ПЕС-Енерговугілля» і «ДТЕК Високовольтні мережі». Цю заяву 18 червня ДТЕК розмістила для клієнтів на своєму сайті.

ЕКОНОМІКА ЕНЕРГОРИНКУ

Негативні тенденції на енергоринку посилюються з кожним днем, адже промислове виробництво продовжує скорочуватися. Найбільші темпи падіння порівняно з минулим роком – в хімічній та нафтохімічній галузях (на 22,1 відсотка), машинобудівній (на 14,9 відсотка), транспортній (на 11,6 відсотка), будівництві (на 8,5 відсотка) та ін.

Якщо скорочується споживання електроенергії, її виробництво також зменшується. За даними Міненерговугілля, за 5 місяців цього року виробництво впало на 2,3 відсотка порівняно з аналогічним періодом минулого року (вироблено майже 81 мільярд кВт.год). Атомним та тепловим електростанціям поки що вдається утримувати минулорічні обсяги, а от гідро– та гідроакумулюючі електростанції (ГЕС, ГАЕС) за 5 місяців 2014 року майже на 40 відсотків скоротили видачу струму в енергосистему (вироблено 4,7млрдкВт.год).

Проблеми на енергоринку посилює відсутність належного рівня платежів – за перших 5 місяців рівень розрахунків за відпущену споживачам електричну та теплову енергію впав до 93,6 відсотка – споживачі отримали з енергоринку товару на понад 43 млрд грн., а сплатили лише 40,3 млрд грн.

Борг зріс майже на 3 млрд грн. – ці кошти не підуть на закупівлю вугілля та підготовку підприємств до наступного зимового максимуму навантажень в енергосистемі. Тому про надійну роботу електростанцій та мереж годі й говорити.

Якщо нарощену заборгованість приплюсувати до минулорічних боргів споживачів енергоринку, то загальна сума сягне майже 18,6 млрд грн.! Як завжди, найбільші боржники – підприємства житлово-комунального комплексу – 36,5% від загальної суми, вугільні (31,4 відсотка), хімічні та металургійні (4,9 відсотка).

Як сніжний ком ростуть борги енергоринку перед генеруючими компаніями – сума перевищила 14 млрд грн.. Це зумовлює зростання кредиторської заборгованості енергопідприємств – за 5 місяців цього року вона зросла на понад 1,5 млрд грн. і вже перевищила 19,6 млрд грн..

За таких умов електростанції не вчасно розраховуються за вугілля – борг за 4 місяці перед ДП «Вугілля України» сягнув 110,9 млн грн..

Ремонтна кампанія на теплових, атомних, гідроелектростанціях і розподільчих мережах проходить з запізненням.Чи ж забезпечить Міненерговугілля за таких умов успішне проходження осінньо-зимового максимуму навантажень 2014–2015-го, питання риторичне.

ВСЕ ВГОРУ ТА ВГОРУ

Починаючи з липня, промислові споживачі першого та другого класів напруги купуватимуть електроенергію за ціною відповідно 93,18 та 118,61 копійки за кВт.год. Національна комісія, що здійснює регулювання у сфері енергетики, днями підвищила роздрібні тарифи для енергопостачальних підприємств на липень на 4,6 відсотка.

Для населення з 1-го червня тарифи зросли на 10–40 відсотків в залежно від обсягів споживання: хто більше споживає, тому вищий тариф. Це суперечить нормальній логіці, адже продавець завжди робить більшу скидку тому, хто купує більше товару, але за умови, що вартість цього товару економічно обгрунтована.

Подорожчання енергії призведе до подальшого нарощування заборгованості енергоринку України. За даними Міненерговугілля, лише за перші 5 місяців споживачі приростили борг майже на 3 мільярди гривень.

На тлі суцільного падіння в енергетиці, стабільне зростання в цій затребуваній галузі демонструють лише тарифи та заробітна плата персоналу.

В травні, за даними Державної служби статистики, середня заробітна плата в Україні скоротилася до 3,4 тисяч грн. на місяць! Водночас в електроенергетиці, за даними Міненерговугілля, вона зросла порівняно з минулим роком майже на 5 відсотків – до понад 5 тисяч, в атомній енергетиці на 5,4 відсотка – до майже 9,2 тис грн. Працівникам вугільної галузі також збільшили платню на 4,3 відсотка – в середньому до майже 6 тисяч. Отже, мільярдні борги енергоринку не стали на заваді покращенню життєвих умов!

Цілком очевидно, що уряд мав би забезпечити подібне зростання не лише для енергетиків, а й для працівників інших сфер економіки. Особливо це актуально для бюджетників та пенсіонерів. Але їм платню чомусь індексували на сміхотворну величину, а вартість всіх товарів та послуг прив'язали до долара. Це відверте пограбування більшості громадян в державі!

ЕКСПОРТ ПРОВАЛЕНО

З проголошенням незалежнсоті України майже половина генеруючих потужностей в нашій енергосистемі простоює. Тому для України надзвичайно важливо нарощувати експорт електроенергії, особливо, коли її споживання скорочується на власному ринку.

За минулої влади експорт електроенергії був повністю монополізований компанією ДТЕК, але цього року на цей сегмент ринку вийшли ПАТ «Донбасенерго» та державна компанія «Укрінтеренерго».

Керівництво Міненерговугілля обіцяє до кінця року зробити прозорим та конкурентним процес доступу до мереж усім охочим завдяки затвердженню порядку проведення електронних аукціонів.

В 2013 році Україна наростила експорт електроенергії майже до 10 млрд кВт.годин, використавши на ТЕС понад 19 мільйонів тонн вугілля. Але 2014 рік почався зі спаду: протягом перших 5 місяців Україна скоротила експорт електроенергії на 9,9 відсотків (до 3,6 млрд квт.год) порівняно з аналогічним періодом минулого року.

Скорочення експорту зумовлено падінням закупівель Білорусією та Молдовою. Водночас країни Центральної Європи (Угорщина, Словаччина, Румунія та Польща) збільшили закупівлі на 3,5 відсотка – до майже 2,6 млрд. кВт.год.

Проте значно наростити обсяг експорту в західному напрямку поки що неможливо з причини технічної обмеженості «Бурштинського енергоострова» (працює в паралельному режимі з європейською енергетичною системою ENTSO) та Добротвірської ТЕС, з якої здійснюється подача струму до Польщі.

Тому з моменту проголошення незалежності України, влада не перестає переконувати в доцільності інтеграції нашої енергосистеми з європейською UCTE (тепер це ENTSO).

Але й досі практично нічого не зроблено, щоб це стало можливим, адже потрібно спочатку модернізувати наші станції та мережі за європейськими стандартами. Це коштує десятки мільярдів доларів, відшукати які можливо лише завдяки залученню стратегічних інвесторів. Але ні уряд, ні профільне міністерство нічого не роблять для реалізації такого сценарію.

Останні заяви про інтеграцію з європейською енергосистемою – це чергове порожнє гасло або імітація діяльності. Хоча Міненерговугілля на початку червня цього року видало наказ про наміри протягом двох років створити умови для інтеграції енергосистеми України в ЄС.

«Визначити термін створення умов для синхронної роботи з енергосистемами країн ЄС і інтеграції ринків четвертий квартал 2016-го року», – сказано в документі.

НЕК «Укренерго» зобов'язана в двотижневий термін розробити план першочергових організаційно-технічних заходів для підготовки Об'єднаної енергосистеми України до роботи щодо об'єднання енергосистем європейських держав. Координатором призначено заступника міністра Вадима Уліду.

Але про яку інтеграцію можна говорити, коли ні корупція, ні навіть банальні крадіжки не викорінені в енергетиці нашої держави.

КРАДІЇ В ЕНЕРГЕТИЦІ

Розкрадання енергетичного майна здійснюють не лише сепаратисти. Рік у рік профільне міністерство «звітує» про втрачене майно, оприлюднюючи його вартість у десятки мільйонів, але нічого не робить, щоб зупинити цей ганебний процес. Тому не виключено, що крадуть, щоб потім продати самим собі. Достатньо прикладів, коли вкрадене старе обладнання перефарбовують і видають за нове.

Протягом багатьох років «народні умільці» крадуть кольорові метали з ліній електропередач і трансформаторних підстанцій всіх класів напруг – до 750 кВ. Звісно, ця «робота» вимагає певного рівня кваліфікації, адже діяти доводиться під смертельно небезпечною напругою.

Щодня злочинці розукомплектовують десятки діючих енергетичних об'єктів. Тому споживачі сіл і міст часто залишаються без світла навіть у мирний час. Показники вражають: лише минулого року зафіксовано 1551 випадок крадіжок – збитки перевищили 19 мільйонів грн..

Викрадено майже 268 км кабелю, 86 силових трансформаторів, 86 тонн трансформаторного масла, понад 806 кг кольорового металу. Найбільше крадуть, за даними Міненерговугілля, в Донецькій, Дніпропетровській, Запорізькій, Луганській та Миколаївській областях.

Та найбільші можливості для крадіжок електроенергії «заховані» в задекларованих показниках втрат у мережах електропередач. Світова практика свідчить, що цей показник не повинен перевищувати 5–10 відсотків. Тоді як в Україні десятки років поспіль втрати сягають 15–20 відсотків. Тобто, щороку вартість втраченої енергії – 15–20 мільярдів гривень.

Енергопостачальні компанії зобов'язані впроваджувати системи автоматизованого контролю та обліку електроенергії у споживачів. Але про це багато говорять і дуже мало що роблять.

Відомо, що не обліковану електроенергію часто спрямовують у приватні будинки та підприємства. За неї не платять, але отримують прибутки від тіньового бізнесу.

Дані ДП «Енергоринок»

Динаміка цін продажу електроенергії в Оптовий ринок електроенергії виробниками

Найменування показника	Період поставки: з 11.06.2014 по 20.06.2014	Період поставки: Наростаючим підсумком з 01.06.2014
	грн./МВт.г	грн./МВт.г
Середня ціна продажу електроенергії в ОРЕ виробниками	**528.96**	**539.86**
в тому числі:		
ДП "НАЕК "Енергоатом"	304.04	304.07
ГК ТЕС	667.95	696.47
ГЕС, крім ГЕС, що працюють за "зеленим тарифом"	279.76	258.3
Виробники, що працюють за "зеленим тарифом"	3495.15	3399.68
в тому числі:		
ГЕС	*1887.23*	*1886.2*
ВЕС	*1 812*	*1 812*
СЕС	*7172.02*	*7196.29*
Виробники е/е з біомаси	*1984.6*	*1984.6*
ТЕЦ та інші	1160.19	1172.85

Динаміка цін купівлі електроенергії постачальниками з Оптового ринку електроенергії

Найменування показника	Період купівлі: з 11.06.2014 по 20.06.2014	Період купівлі: Наростаючим підсумком з 01.06.2014
	грн./МВт.г	грн./МВт.г
Середня ціна купівлі електроенергії з ОРЕ постачальниками	575.84	587.75
в тому числі:		
Постачальники електроенергії за регульованим тарифом	549.65	562.06
Постачальники електроенергії за нерегульованим тарифом	693.73	703.13

ТЕАТРАЛЬНА ПРЕМ'ЄРА

КОРОЛЕВИ НЕ ПЛАЧУТЬ

Леся РУПНЯК

Анна Ярославна. Королева Франції. Донька князя Ярослава Мудрого. Ми так пишаємося нею. І так мало про неї знаємо…

Знаємо, що була дуже гарною. І слава про її вроду ширилася Європою. Але найбільше вражало всіх, хто бачив княгиню, її золоте волосся. Розум мала гострий і освіту високу. Вільно володіла грецькою й латиною. Знала математику і вміла малювати, а її гарно поставлене письмо наводило на думку, що Анна у вільний час займалася переписуванням книг. І цим теж захоплювалася Європа.

Знаємо також, що була мудрою і величною королевою Франції, якою правила разом з чоловіком, про що свідчать її власноручні підписи на багатьох документах. Генріх І пишався такою освіченою дружиною і на багатьох документах дописував «підписано в присутності дружини моєї Анни» або «за згодою королеви Анни».

А от про внутрішні переживання, про страхи і болі, про щасливі дарунки долі, радощі й таємні бажання не знаємо нічого. Або майже нічого. Привідкрити завісу над цими таємницями спробував український режисер, сценарист, актор, а також письменник і драматург Валентин Соколовський, подарувавши читачеві роман «Анна, Анрі і Рауль» і на основі його п'єсу «Ми будемо жити вічно». У Львівському Національному академічному українському драматичному театрі імені М.Заньковецької її постановку здійснено під назвою «Ярославна – королева Франції», прем'єра якої відбулася нещодавно.

Власне ця вистава дала львів'янам і гостям міста поштовх для роздумів на вічну тему: хто ми є і чиї ми діти, – тему, актуальну сьогодні, як ніколи. Режисер-постановник народна артистка України Алла Бабенко з властивою їй елегантністю, об'ємністю й точністю образів виписала сценічну графіку. Однак, зважаючи на великий обсяг матеріалу й, очевидно, велику кількість купюр, продиктованих часовими рамками вистави, робота адресована обмеженому колу глядачів. Вона розрахована на інтелектуалів, на тих, хто володіє широкою інформаційною базою з історії своєї держави і здатний з легкістю систематизувати й доповнити їх новими фактами, яких у п'єсі чимало. До честі львів'ян і театру, який, як відомо, сам виховує собі глядача, вистава йде при повному залі. І все ж, зважаючи на непросту ситуацію в країні, а також на те, що постановка цієї п'єси продиктована часом, на мою думку, є потреба окремо зупинитися на сюжеті, зокрема, на тих його моментах, які потребують пояснення для широкого загалу. Тим більше, це потрібно тому, що цю виставу варто (обов'язково!) подивитися всім, хто ще не навчився пишатися тим, що він українець, й усвідомлювати, що своїми пракоренями він належить до елітарної мудрої й героїчної нації, не пройнявся обов'язком не зганьбити свій рід, а донести його славу до нащадків.

Отже, з допомогою акторів та художника-постановника народного художника України Мирона Кипріяна перенесемося у середньовічну Європу. На дворі ХІ століття. Київська Русь, на чолі якої стоїть князь Ярослав Мудрий, – могутня держава, яка вражає не лише військовою міццю, економічним розквітом, а й глибокою духовністю, освіченістю. Князь будує не тільки храми, а й школи, формує величезну бібліотеку, зводить кам'яні будинки, витворюючи при цьому оригінальну архітектуру. Дипломатичні зв'язки підтримуються з усіма країнами Європи. До цього процесу князь залучив не тільки талановитих дипломатів, а й власних дітей, якими Бог щедро благословив його. Ось настав час і для Анни стати королевою.

З цього, власне, й починається вистава. Вперше зустрічаємо Анну (заслужена артистка України Альбіна Сотникова) відразу по приїзді у Францію, в палаці французького короля в містечку Санліс, що не далеко від Парижа. Пишне посольство на чолі з архієпископом Реймським привезло її сюди як наречену короля. І ось Анна чекає шлюбу. Шість довгих місяців прожила вона в цьому очікуванні. Актриса дуже виразно передає внутрішній стан своєї героїні у цей період. Анна дуже самотня. Тільки з вірною служницею Стехою (Валентина Мацялко) може вона поділитися своїми переживаннями. Та й то не всіма. Адже Стеха дуже скупа на емоції. Вона спеціально приставлена до Анни, щоб постійно нагадувати тій про обов'язок і високу місію. Між тим Анну мучить страх за своє майбутнє. Їй хотілося б поговорити про це з нареченим, але король Анрі (Генріх І), схоже, не прагне ні зустрічей, ні розмов. Утім, і в цьому Анна звинувачує себе. Вона страждає від комплексу неповноцінності. Колись, коли їй було тільки п'ятнадцять, до неї сватався інший Генріх – імператор Германії.Він довго добивався цього одруження і коли, нарешті, вже, здавалося, мрія була близькою, батько Конрад ІІ, відмовив сина від цього кроку, мотивуючи своє рішення тим, що це одруження зміцнить Київ на шкоду Германії. Відмова імператора ославила дівчину на всю Європу. Чому? За що їй така ганьба? Анна шукає відповіді на це запитання в собі. Вона вже готова в усьому скоритися майбутньому чоловікові, але… є щось, через що переступити не сила. Це її гордість і гідність. Це прагнення бути мудрою королевою і прославити свою Батьківщину.

Душу Анрі (артист Ярослав Кіргач) теж терзають сумніви. Це вже другий його шлюб. Перша дружина померла під час пологів. Перед тим ще померла наречена. А йому так потрібний спадкоємець! Якби не це, він, можливо, далеко обходив би всіх жінок. Був про них загалом не високої думки. До того ж його переслідував привид матері, королеви Констанції, яка в боротьбі за владу не соромилася використовувати навіть своїх дітей. Анрі зачарований вродою Анни, однак його лякає її розум, її прагнення стати справжньою, а не формальною королевою. До речі, він уже вдруге сватає Анну, перший раз йому відмовили. Це було ще до того, як до неї сватався Генріх Германський. Тепер його мало хвилює, що дівчину зганьблено, але хотів би, щоб це додало їй покірливості.

…Однак змінитися довелося самому Анрі. Він не тільки покохав Анну, а й високо оцінив її освіченість та інтелект. Тепер король не просто дослухається до порад молодої дружини, а й уповноважив її брати участь у всіх королівських радах, надавши право підпису. Він, хто ще донедавна бажав сина-первістка як найбільшого свого досягнення, як запоруки майбутнього свого і своєї держави, хто трусився над дитям ще не народженим, тепер доручає дружині вибрати для нього ім'я.

Альбіна Сотникова показує нам Анну мудрою королевою. В непростий час зійшла вона на престол. Франція в ХІ столітті була невеликою слабкою країною, яка не мала навіть столиці. Двір переїздив з місця на місце. Король зі своїм військом постійно перебував у походах і війнах. Натомість Київська Русь була могутньою в повному розумінні: економічно й духовно, маючи при тому сильну армію. Анна, готуючись до своєї високої місії, не раз спостерігала, як її батько, Ярослав Мудрий, вирішував ті чи інші питання, як багато уваги приділяв дипломатичним стосункам між державами. Тепер вона м'яко і ненав'язливо дає поради чоловікові. Характерним є епізод, коли Анрі (річ для нього нечувана!) журиться перед жінкою, що вороги по кусочку відщипують від Франції землю. І найбільше дошкуляє йому Германія. А він не має сили боротися з Генріхом. «А чому б вам просто не поговорити?» – несподівано запитала Анна. І такі спроби, як з'ясувалося, робив Анрі. Однак Генріх на них не реагував. Анна знайшла до смішного простий, але ефективний вихід: «Напиши!».

Народний артист України Петро БЕНЮК у ролі Архієпископа Реймського

Король Франції у виконанні Ярослава Кіргача – обвітрений у походах і загартований у боях воїн. Скупий на слово, грубуватий, однак не позбавлений пристрастей й глибоких почуттів. Тільки один раз ми бачимо, скільки тепла й ніжності до дружини вміщається у його серці, але цей епізод до кінця освітлює його образ.

Натомість Альбіна Сотникова не відмовляє Анні в емоціях. Вона намагається якнайповніше розкрити перед нами внутрішній світ своєї героїні, показуючи Анну щоразу в іншому світлі, але незмінно прекрасною. В своїй еволюції від заляканої юнки до мудрої і владної королеви вона проходить кілька етапів, не втрачаючи при цьому ні свіжості юності, ні якоїсь аж начебто дитячої безпосередності, ані світлого розуму й холодного розрахунку. Довідавшись про смерть матері, Анна, яка не просто обожнює батька, й намагається його наслідувати, на якусь мить стає його жорстоким суддею. В такий спосіб автор п'єси і її постановники торкаються ще однієї недоказаної історії життя руського князя. Ярослав Мудрий у другому шлюбі був одружений з дочкою шведського і шотландського короля Інгігердою, яка при хрещенні отримала друге ім'я – Ірина. Подружжя народило й виховало шестеро синів і три доньки. Однак, земля руська так і не стала для Ірини рідною. Можливо, до цього спричинилося її давнє кохання до норвезького короля Олафа ІІ (Товстого), а, можливо просто почувалася самотньою в чужині. Видавши заміж свою останню доньку Анну, вона пішла в монастир, де невдовзі померла. Оплакуючи матір, Анна в горі і гніві звинувачує батька в тому, що не зумів підкорити серце матері.

Анна тужить за сестрами і за рідною землею, навіть цвіт кульбаби їй миліший за королівські лілії, але вона не належить собі, бо має високу місію, яку намагається виконувати з честю. Навіть у розмовах з чоловіком домінують державні справи. Анна говорить про високе королівське призначення. Вона старається не просто втішити, а підтримати його мудрою радою. «Програна битва – ще не програна війна», – переконує Анрі, водночас змушуючи його поглянути на події під іншим кутом і в іншому ракурсі. «Батька Мудрим нарекли, коли він перестав вимахувати мечем», – намагається схилити чоловіка до переговорів і дипломатичних відносин з іншими державами. А щоб повірив в силу й можливості власного народу, роз'яснює, що люди будуть його підтримувати, бо розуміють, що він єдиний, хто може їх захистити.

Мудрість Анни визнав не тільки Анрі, її найвищою перемогою стало благословення Папи Римського Миколая ІІ, який писав, що дуже цінує її доброчесність, королівську гідність і повагу до церкви. Таку оцінку важко переоцінити в епоху Середньовіччя, коли жінка була цілком упосліджена.

Ще одне важливе рішення, і не без впливу Анни, прийняв Анрі: коронувати сина Філіпа ще при своєму житті, щоб не допустити виборів короля. Бо обирають зазвичай найслабшого. Коронували хлопця на Євангелії, що його Анна привезла з Києва. На ньому пізніше будуть приймати присягу усі королі Франції. І вперше в історії Франції призначив жінку, свою дружину, Регентом. Наче передчував свій близький кінець.

Тільки після смерті чоловіка Анна у своєму горі демонструє всю силу й глибину почуттів до нього. Однак обов'язок перемагає, і вона знову бере себе в руки. «Не вагаючись, лягла б у могилу поряд з тобою, як це робили мої предки, – подумки звертається вона до чоловіка. – Але твоїм улюбленим словом було «продовжуй». І я залишаюсь, щоб продовжувати».

Не легка ноша тепер лягла на її плечі. Але мусить сповнити й свою обітницю перед Богом – збудувати монастир. І тут, як і всюди, за що береться, Анна вносить свіжий струмінь. Монастир у Санлісі – перший монастир святого Августина у світі, і вперше його ченці одягли червоні плащі й каптури до білого одягу. Але молодість бере своє, й Анна закохується. Тепер бачимо вже не королеву, а пристрасну жінку, готову боротися за своє кохання, і заплатити за нього будь-яку ціну. Анна таємно вінчається з графом Раулем де Крепі. Папа спершу не визнав цього шлюбу, але потім благословив його. В душі Анни жорстка боротьба, в якій змагаються жінка, мати і королева…

Після смерті Рауля Анна повертається у палац, де разом з сином Філіпом І вирішує державні справи. І знову на документах з'являється її ім'я. Тепер уже вона підписується: «королева-мати»…

Цікавою у цьому любовному трикутнику є роль Рауля, графа де Крепі, у виконанні Олександра Норчука. Граф завжди кохав Анну. Й не приховував цього. Але при житті чоловіка вона відкидала його кохання. Втім, як знаємо з історичних джерел, що його не можливо було не кохати: сильний, красивий, відважний, багатий. На жаль, Олександр Норчук не зумів переконливо показати, за що саме покохала його Анна. Натомість йому вдалося повною мірою передати характер і внутрішній світ героя у час спільного проживання з Анною. Рауль дуже цілеспрямований на шляху до мети. Може бути жорстким і навіть жорстоким (спалив завойоване місто разом з мешканцями), буквально змітає всі перешкоди (вигнав дружину з дому, змусив старенького священика звінчати його з Анною). Водночас не боїться відповідати за свої вчинки і почувається відповідальним за тих, хто поруч. Коли Рауля відлучили від церкви – найгірша кара в тогочасній Європі!, – і Анна справді не знає, як з тим жити далі, він радіє, що все це не торкнулося її, і заявляє, що єдине, що хотів би бачити на цьому світі – це вона, Анна. Рауль не завжди здатний справитися з власними почуттями – ревнує Анну до дітей, навіть до повітря, яким вона дихає, але скоряється перед її державницькими амбіціями, бо знає, що в цьому – сенс її життя.

Ще одна цікава, однак мало зрозуміла постать привертає у виставі увагу глядача – чернець (артист Григорій Руденко). Хто цей молодий чоловік? Закоханий в Анну товариш дитячих літ? Листоноша, якому королева може довірити найпотаємніші вісті? Адже відомо, що вона листовно повідомляла батька про політичну ситуацію в Європі, давала свої прогнози щодо того, як ці події можуть вплинути на його князівство. До речі, писала глаголицею, а Євангеліє, яке привезла з собою, було написане кирилицею. Отже, досконало знала обидва письма і вміла ними користуватися. Чи, може, це своєрідний образ Часу, покликаний завершити коло? Мабуть, усе разом, бо образ надто схематичний, щоб показати особистість, і водночас дуже насичений емоційно й психологічно, щоб не залишити сліду.

Між іншим, дуже подібним до нього у смисловому навантаженні є образ Стехи, служниці Анни. Але, якщо таке трактування ченця є своєрідною знахідкою актора, який залишає глядачеві простір для фантазії, пошуку додаткової інформації, власних роздумів, Стесі у виконанні Валентини Мацялко бракує індивідуальності. На жаль, акторці не вдалося реалізувати всі можливості, які дає роль. Адже Стеха була вродливою (до неї сваталися графи), багато знала, отже, мала вплив при дворі, була гордою й сміливою і водночас – самотньою.

Справжньою родзинкою вистави стала роль Архієпископа Реймського у виконанні народного артиста України Петра Бенюка. Це своєрідна прем'єра в прем'єрі. Адже вперше за його багаторічну працю бачимо на заньківчанській сцені Петра Бенюка як виконавця «серйозної» ролі.

Закінчення на 8-й стор.

ТЕАТРАЛЬНА АФІША

НА МАЙДАНІ – «СОН КОБЗАРЯ»

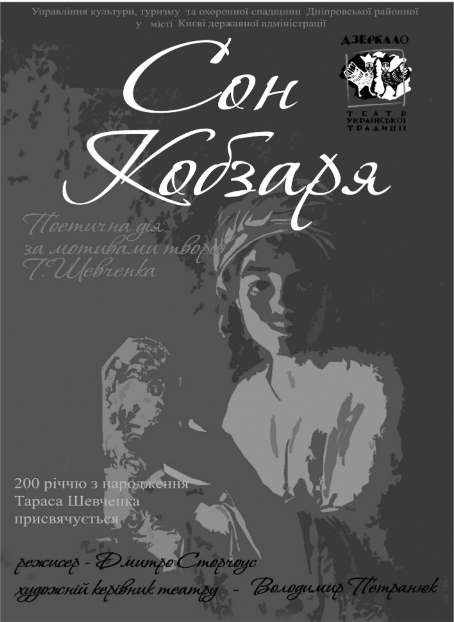
Театр української традиції «Дзеркало» запрошує глядачів на Благодійну виставу «Сон Кобзаря» з нагоди 200-річчя від дня народження Т.Г.Шевченка, яка присвячена Героям Небесної Сотні та бійцям АТО, які віддали життя за Україну.

Вистава відбудеться 10 липня о 21.00 на великій сцені Майдану Незалежності.

Ми ще іще раз звертаємося до Шевченка. Тепер це «Сон». Який месидж цієї поеми змушує нас прочитати його по-новому через півтори сотні років? Воля! Це те слово, яке передав нам Кобзар є найціннішим скарбом для людини XXI сторіччя.

Прагнення волі збирало українців під прапори Хмельницького і Виговського, Мазепи і Коновальця. Врешті спрага по Волі зібрала Майдан в Україні, з`явилися нові Герої Крут – Небесна Сотня. Шевченко є духовним гетьманом Майдана, і його «дума, його пісня не вмре, не загине». І тому ми мусимо перечитувати «Кобзаря», читати його наново, новими вольними очима, новими вольними вустами.

Таким чином театр «Дзеркало» прочитує «Сон» Тараса Шевченка, твір, за який сам Кобзар заплатив десятьма роками неволі, а це значить, життям.

Актори театру «Дзеркало» на чолі з постановником вистави Дмитром Сторчоусом віддають на сцені краплини свого життя в скарбничку Української Свободи.

Постановник вистави: Дмитро Сторчоус.
Актори: Дмитро Сторчоус, Олена Мазуренко-Сторчоус, Олег Романченко, Міла Зінченко, Ліана Книгницька, Олекса Кучинський, Юлія Яропова.

ПРЕМ'ЄРА

КОРОЛЕВИ НЕ ПЛАЧУТЬ

Амплуа актора-гумориста так міцно засіло в головах глядачів, що, як тільки він з'являється на сцені, всі вже просто чекають, коли він щось утне. Аж тут – особа духовна, вже сан якої налаштовує на офіційний тон. Крім того – мудрий політик, дипломат. Хитрий і сміливий, здатний вибудовувати цілі лабіринти в стосунках між високими сановниками і проводити їх цими лабіринтами до поставленої ним мети. Притаманні йому і людяність, і гумор, і розуміння слабкості людини та співчуття. Сказати, що все це Петру Бенюкові вдалося, – не сказати нічого. З другорядної він зумів стати ключовою фігурою вистави, підпорядкувавши собі все сценічне дійство, і в такий спосіб продемонстрував, який колосальний вплив мала церква на всі сфери життєдіяльності суспільства у Середньовіччі.

Вже на початку вистави він виводить із тупика стосунки Анни й Анрі. Глядачам здається, що саме завдяки Архієпископу Реймському події дістали можливість розвиватися далі. Пізніше довідуємося, що це не задум режисера чи автора, а цілеспрямоване й вдумливе втручання актора в канву спектаклю. Щоб зробити події більш динамічними та ще прокласти місток між двома епохами – нашою і Середньовіччям, зробити мислення і світосприйняття героїв співзвучним нашому, акторові довелося навіть дещо відредагувати авторський текст, розставивши необхідні акценти. Петро Бенюк зробив свої репліки більш динамічними, максимально наблизив їх до розмовної мови, що надало його діалогу з Анною більшої інтимності й переконливості. А слова: «Це недостойно короля! Це ганьба, що король став негідним прикладом для свого народу! Саме тому кожний моральний виродок, що при грошах, що купається в розкошах, купує собі священика, якого використовує одночасно кучером, слугою і ще Бог знає чим…» – такі сучасні в контексті Майдану. І, звичайно, це не був би Петро Бенюк, якби упустив нагоду пожартувати, порадивши королеві не читати вночі, бо «Франція чекає на появу спадкоємця».

Ця робота є беззаперечною творчою знахідкою актора, який довів, що його талант – багатогранна глиба, яка ховає в собі ще багато цікавих несподіванок, а також режисера-постановника Алли Бабенко, яка зуміла побачити його в цілком іншому ракурсі.

Вдалим доповненням до вистави є музика Високого Середньовіччя. Окремої уваги заслуговують танці у постановці Олени Балаян. Однак вони цікаві не лише своєрідною пластикою і добре переданим колоритом епохи. В режисурі Алли Бабенко це не бальні танці, як може видатися на перший погляд, а балет, як дуже сильний виражальний засіб у драматургії. Вони не лише підсилюють, урізноманюють дію, але й є її продовженням, причому значно промовистішим, ніж вербальні, мімічні чи інші засоби. Саме через танець у виставі передаються особливо сильні почуття і відчуття – кохання, біль, тривога, смерть. Режисура Алли Бабенко – це класика, яка бере свій початок від грандів театру, зокрема, таких як Товстоногов, і сягає вершин сучасності. Її постановки є хрестоматійними для молодих режисерів і водночас новаторськими, в чому ми ще раз переконалися, переглянувши виставу.

Закінчення. Початок на 7-й стор.

Леся РУПНЯК

ІНІЦІАТИВА

Українок просять написати листи-підтримки для поранених солдат

У рамках надання допомоги українській армії Заслужений лікар України, громадський діяч Ольга Богомолець продовжує відвідувати медичні заклади, в яких на лікуванні перебувають поранені під час антитерористичної операції військовослужбовці.

Ольга Богомолець відвідала Одеський та Харківський військові шпиталі, де провідала і оглянула всіх поранених під час АТО військових. Зокрема, на потреби установ були передані медикаменти та перев'язочні матеріали.

За словами Ольги Богомолець більшість поранених бійців йдуть на поправку. А щоб прискорити процес одужання, вирішено започаткувати нову громадську ініціативу з підтримки морального духу військових. Найближчим часом волонтери підготують унікальне видання «Україна: війна, мир і любов», співавтором якого може стати кожна українка, яка напише листа солдату.

«Сьогодні десятки тисяч наших синів, братів, чоловіків, коханих – патріотів України перебувають на передовій захищаючи Батьківщину. Сотні їхніх побратимів, що отримали поранення в боях, лежать у військових шпиталях. І сьогодні їм усім, як ніколи потрібні наші увага, добре слово, тепло, повага та любов», – зазначила Ольга Богомолець.

У пості, розміщеному на персональній сторінці Ольги Богомолець у фейсбуці, українських дівчат та жінок закликають писати у листах солдатам побільше теплих слів, а ще – розповідати про себе та мирне життя, яке українські солдати захищають ціною власного життя та здоров'я. Мета проекту показати хлопцям, що їхні зусилля не марні і дома на них чекають, і що саме вони – справжні герої України.

Всі листи після опрацювання будуть регулярно передаватися у вигляді самвидавничих брошур у військові шпитали та на лінії оборони. А після завершення бойових дій найкращі листи будуть надруковані окремою книгою «Україна: війна, мир і любов».

Свої листи можна надсилати на електронну скриньку VML.Ukraina@gmail.com та за адресою м. Київ, вул. Б.Хмельницького 33/34 оф.4.

НАША МОВА КАЛИНОВА…

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	**Правильно**
Дитячі коньки…	Дитячі ковзани…
Курильщик…	Курець…
Система налогів…	Система оподаткування…
В напливі гніву…	У нападі гніву…
Переписка з читачами…	Листування з читачами…
Він такий довольний…	Він такий задоволений (вдоволений, радий)…
Калушський район…	Калуський район…
Книжний магазин…	Книгарня (книжковий магазин)…
Мраморний…	Мармуровий…
Язичеський обряд…	Язичницький (поганський) обряд…
Але це говорить про…	Але це свідчить про…
Займалися політичними акціями…	Проводили політичні акції…
Зіштовхнувся з новою проблемою…	Зіткнувся з новою проблемою…
Мухи не обідить…	Мухи не скривдить (не зачепить)…
Його просквозило…	Його протягло…
Все навкруги його не обходить…	Нічого навкруги його не обходить…
Жахливо втомився…	Страшенно втомився…
За часів юності…	У часи юності…
Скільки годин?..	Котра година?..
Скоро казка мовиться, та не скоро діло робиться…	Не так хутко робиться, як мовиться (легше говорити ніж зробити)…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

ОКРЕМА ДУМКА

РУСЬ – НЕ РОСІЯ

Читаючи статті в «Літературній Україні» № 18-19 за 1-8 травня 2014 р., прийшли на думку роздуми, які спонукали поставити злободенне питання:

ЧИ РОСІЯ МАЄ ПРАВО ВЖИВАТИ РАЗВУ **РУСЬ**?
або
РОСІЯ – НЕ РУСЬ, РУСЬ НЕ РОСІЯ
(запозичене від Л.Кучми)

Властиво кілька статей в згаданому числі «ЛУ» в якійсь мірі, хоч опосередковано зачепили це питання

Думаю, що це питання турбує не лише мене, тому «ЛУ» повинна залучити політологів, істориків, юристів міжнародників, конституційників, всю інтелектуальну еліту для вияснення нам і світові, включаючи відповідні агенти міжнародних організацій включно з ООН.

Присвоюючи собі назву РУСЬ, Росія признає собі право на Україну і не тільки, а МИ мовчимо. А питання для України надто важливе і з історично-політичного і правового толку.

Чи маю слушність?

З пошаною
Степан СЕМЕНЮК

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9